

Πώς σ'οτύς καιρούς εκείνους με τὴν παλὰ ρουτίνα,
ὄνταριον ὀκνόν,
δὲν ἔβλεπε κανένας μικρὰν φωτὸς ἀκτίνα
'σὸ το σκότος τὸ πυκνόν;

Γιατί καὶ τὴν Ἑλλάδα με δύναμι, με σθένος
τὴν βλέπει τώρα πιά;
γιατί δὲν ρουχαλλῆει σὰν σκύλος ἑαλωμένος
ἐμπρὸς σὲ χασατιά;

Γιατί, βρε πατριώτη,
ἐκεῖνον τὸν προδότη
παντοῦ τὸν ἐκτιμοῦν;

Καὶ τρέχουν τοῦτοι καὶ ἄλλοι,
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι,
καὶ τὸν ἐπευφημοῦν;

Πῶς τόσον ἐξυμνεῖται;
πῶς κόσμος συγκινεῖται
μ' ἐνὸς προδότη λόγια,
ἐξέλεγε κουτομώγια,

καὶ ὁ Δούδ Τζωρτζὶ καὶ ὁ Τζωρτζελλ καὶ κάθε Τζωρτζε
εἶναι ἄδικός μας φίλος καὶ Σύμμαχος μεγάλος; [ἄλλος

Μὰ πῶς δὰ σοῦ φανῆ
'δικός μας Κυβερνήτης
τῆς Δόντρας νὰ γενῆ
ἐπίτιμος πολίτης;

Ἀπάντησις τοῦ Φρασουλῆ στὸν βλάμη του τὸν προσφιλεῖ.

'Ὅπως ἢ ψυχὴ μου χαίρει
γὰ τῆς δόξαις τοῦ Λευτέρη,
καὶ ἂν πολὺ τὸν ἐκτιμοῦν σὲ Παρίσι καὶ σὲ Λόντρα,
ὅμως Ἐμμηκεῖ Ρωμηοὶ πάνε τοῦ Λευτέρη κόντρα.

'Ἐδῶ ποῦ λές τὸν κρίνουν με κρίσεις δυσμενεῖς
καὶ Ρωμηοὶ Βαρῶνοι,
ποῦ σήμερα, κωθῶνι,
στεινοὶ τῶν Χοεντὸλλερν ἐβγήκαν συγγενεῖς.

Σ' αὐτοὺς ὁ Κρητικὸς καθόλου δὲν ἀρέσει
καὶ ὁ νοῦς των δὲν μπορεῖ καὶ τώρα νὰ χωρέσῃ
πῶς εἶναι δυνατόν τόσον πολὺ βρε βλάμα,
νὰ τιμηθῆ καὶ ἡ βράκα.

'Ἐλεγαν πῶς καθένας σὲ Δόντρα καὶ Παρίσι
σ' ἐκείνον τὸν προδότη τὴν εὐχὴν δὰ γυρίσῃ.

'Ἐλεγαν πῶς παντοῦ τὴν πόρτα θὰ τοῦ κλείσουν
καὶ μήτε θὰ δεχθοῦν μαζί του νὰ μιλήσουν.

'Ἐλέγανε πῶς δὲν θὰ πῆ τῶν εὐγενῶν ἡ κρέμα
τόσα θαυμαστικά
δὲν τοῦτον τὸν βρακά,
ὅπου δὲν ἔχει μέσα του τῶν Ἐμμηκεῶδων αἷμα.

'Ἐφώναζε καὶ κάθε μιὰ μαϊμού κοκκινοκόλα
ὅτι τὰ κατορθώματα τῆς καληβοραίας δὲ
δὲν εἶναι παρὰ μόνολαις, δὲν εἶναι παρὰ πλάη,
καὶ ὁ Δούδ Τζωρτζὶ γὰ σίγουρα τζωρτζίνα θὰ τὸν κἀνῃ.

Κι ἂν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροῦς του καὶ ἀπὸ τοὺς Γερμα-
λέγεται κρῶτος νοῦς, [νοῦς
ἐφόσον καὶ οἱ ἄδικοί μας Βαρῶνοι, μίο κάρο,
ὅπου συχνὰ σὲ κάνουν νὰ νοιώθῃς ἀναγοῦλα,
λένε γὰ τὸν Λευτέρη πῶς εἶναι γὰ τὸ κάρο,
θὰ πῆ καὶ αὐτὸς πῶς εἶναι μιὰ μεγάλη νοῦλα.

'Ἐφόσον ἢ Μαφραίς τῶν καθ' ἡμᾶς Βαρῶνων
σοῦ δεχθονε τὴν εὐχὴν
καὶ σ' ἔχουν σὸ στομάχι,
δὲν ἔχεις διόλου κύρος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

'Ἐκεῖν' οἱ κύκλοι μόνον
τῶν καθ' ἡμᾶς Βαρῶνων
ἔχουν, καθὼς γνωρίζεις, τὸν νοῦ τὸν ντυλικάτο,
τὴν κρίσι τὴν μεγάλην,
καὶ ἕνα σωστὸ κεφάλι,
ὅπου ποτὲ δὲν εἶναι με κοπριαῖς γεμάτο.

Τούτων ἢ γνώμας ἔξεις ὅτι πολὺ βαρύνουν
ἢ ἐφόσον ὅ, τι κάνεις μηδαμινὸν τὸ κρίνουν,
οἱ θαυμασμοὶ τῶν ξένων δὲν ὀφελοῦν, καὶ μάτῃν
σὲ λένε σ' τὰς Εὐρώπαις τὸν πρῶτον διπλωμάτην.

'Ἐκείνων ἢ παρέα,
ὄνταριον γυδαῖον,
κάνει καὶ τὸν κουρέα
πολιτικὸν σπουδαῖον.

Αὐτοὶ καὶ τὸν Ἰγγλέση
τὸν ἐβγαλαν σ' τὴν μέση,
καὶ ἐκρέμασε σ' τὰ ράφια
ψαλλίδια καὶ ξουράφια,
καὶ ἔπεσε με τὰ μούτρα μες σ' τὴν πολιτικὴν
καὶ σ' τὴν διπλωματικὴν τὴν ἐξωτερικὴν.

Αὐτοὶ ποὺ λὲς ἀνέδειξαν πολιτικούς μεγάλους
καὶ μερικοὺς δασκάλους,
καὶ καθεμίαις Γραμματικῆς ἀφήσαν ἔγχειριδια
καὶ κλέη τοὺς ἐπτερόφαν τῆς Βουλγαρίας ἀτδια,
κι' ὄρπαξαν ἔγχειριδιον, σιλιέτο δηλονότι,
γιὰ νὰ τρυπήσουν διαμπερὲς τοὺς φίλους τοῦ προδότη.

Κι' ἔξιαιροντες ὁ τοὺς μαθητὰς τὰς νίκας τῶν Βουλγα-
[ρον
τοὺς ἐσπρωγχαν' στ' ἀνάθεμα νὰ τρέξουν ἄρον ἄρον,
ἀλλέως ἐκινδύνευαν, ἀγαπητὴ κολληγία,
νὰ δοῦνε τὰ κεφάλαια των σπασμένα μὲ τὴ ρήγα.

Τὶ δόξης ἔφαντόματα,
τὶ δοξαζόμενοι χρόνοι
Βαρῶνων φρενησμένων.

Κι' ἀπὸ νηπίων στόματα
ἤθελαν οἱ Βαρῶνοι
νὰ καταρτίσουν αἶνον.

Καὶ καλογέρους ἔφεραν μὲς ἀπὸ μοναστήρια
κι' ὄπλισαν τραγογένηδες μὲ ξίφη μαχητῶν,
κι' ἔσπρωξαν τὰ ῥόσα των κι' ἄφησαν τὰ ψαλτήρια,
κι' ἔψαλαν μὲ κατάνυξιν τοὺς γιουὺς τῶν Ἀετῶν.

Αὐτοὶ ὁ τοὺς λαβυρινθούς μᾶς πολιτικῆς
ἐξόχως ἐθνικῆς
ὠδήγησαν μὲ μίτους
πολλοὺς ἀνεκτιμήτους
τῶν ἀγνῶν ἱσπότης
κι' ἄβροὺς χασισοπότας.

Ἐμύθησαν μὲ τρόπο καὶ κἄτι καλιχοῦδες
καὶ μερικαῖς μοδιστραι,
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πλύστραι,
πρὸς δὲ κλεφτοκοτάδες καὶ κλεφτοκοκοροῦδες.

Ἐκείνων ἡ πολιτικῆ
δὲν πῆγε στὰ χαμένα,
κι' ἂν πᾶς ἀπὸ τὴν Κορσικῆ
προσκύνα καὶ γιὰ μὲνα
τὸν Γούναρη, τὸν Δούσομηνη, κι' ἐκείνον τὸν Σαγιά,
καὶ μὲς στῆς λύπαις τῆς βαρβαρίας
σφίξε καμπόσαις ποτηριαῖς
εἰς ὅλων τὴν θηγιά.

Ναί, μὰ φορὰ πολιτικοὶ καὶ πρῶτης διπλωμάται,
κι' ὄχι σάν τὸν Δευτέρη,
ποῦ τίποτε δὲν ἔξρει,
κι' ἐν τοῦτοις ὁ τοὺς κουτόφραγκους μεγάλως ἐκτιμᾷ-
[ται.

Αὐτοὶ, ἔξερὸ κεφάλι,
λογίζονται μεγάλοι
ὁ τοὺς κύκλους τῶν Βαρῶνων, ὁ τῶν Ἐμιγκρῶ τῶν
[σφαίρων,
κι' ἔξλένε ὁ τῶν Εὐρώπων κλεινῆν προσωπικότητα
τῆς Κρήτης τὸν προδότην, ὁποῦ πανελευθέρων
θέλει καὶ τὴν Ἑλλάδα κι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Κι' ἂν βρησκαικάποιους Ἐμιγκρῶ δικούς μας ἐκείτερα,
ποῦ καθεστῶτων ἀλλαγίαις προδόμενοι νύκτα μῆρα,
ἀμέσως σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς νὰ τοὺς φιλήσης,
καὶ πᾶς τοὺς μυστικά
ὅτι μᾶς ἐνθουσιασαν τῆς τέως Βασιλοῦσης
τὰ κρυπτογραφικῆ.

Πλὴν ἐγὼ τραγουδιστῆς πολιτῶν φιλελευθέρων
καὶ δυσκόλους ἰποφέρων
τοὺς ζυγούς τοὺς σοστηρίους Ἀδικῶν Καγκκλαρίων
κι' ἄλλων Σφουγγυκολαρίων.

Μέσα στῆν ἀγρίαν πάλην,
ὁποῦ τὴν κυττῆς καὶ φρίτταις,
μεγαλῶνα τόρα πάλιν
τὸν μεγαλουργὸν τῆς Κρήτης.

Καὶ γελῶ Καισαρισμούς,
καὶ γελῶ δεσποτισμούς,
ποῦ μᾶς σκιάζουν μὲ μαχαίρια.

Καὶ δὲν θέλουν νάχουν φίλους,
παρὰ δούλους, παρὰ σκύλους,
νὰ τοὺς γλείφουνε τὰ χέρια.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐνότης Κρητικῆ,
ἐφημερίς σπουδαία,
ποῦ Πανελληνικῆ
τὴν δυναμὸν ἰδέα,
ὁ τῶν ἑβδομῶν τῆς χρόνον μετὰ μὲ νικητήρια,
ἐφ' ἧ πολλοὶ τῆς στέλλουν θεομὰ συγχαρητήρια.